

ság hit s lelki élet körül. Lovagiasság, előkelőség lépten-nyomon, de gyűlölet hittel, kegyelemmel szemben, mintha ördögi magnetizmus befolyása alatt állnának.

A cikk írója: Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 35 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinék füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a Magazin és Túllépés számaiban is.

Szeibert Márton

ELMÉLKEDÉS KRISZTUS TANÍTÁSÁRÓL

Kicsit távolról szeretném megközelíteni a témát. Szokták mondani, hogy a mai európai értékek, az emberi jogok 3 pilléren állnak: keresztény etika, római jog és görög filozófia. Amikor keresztény tanításról, vagy Jézus tanításáról beszélünk, akkor az emberek többsége a keresztény etikára asszociál, azokra a tanításokra, amik még az ateista etikával is sok helyen összeegyeztethetők. Az európai kultúrában többnyire vallástól függetlenül hasonlóan gondolkozunk a jó és a rossz cselekedetéről. Például nem jó dolog embert ölni (vannak távoli társadalmak, hitrendszerek, ahol ez nem egyértelmű), de jó dolog önzetlen segítséget nyújtani valakinek. Ehhez hasonló etikai tanítások azonban Jézus kora előtt is léteztek. Vajmi keveset tudunk Jézus tanításáról, ha azt alapvetően egy etikai rendszernek gondoljuk. A felebaráti szeretet, a jótékonykodás, az irgalmasság cselekedetei csupán csak egy tört része az egésznek.

Jézus azt az utat mutatta meg, ami a lények végső boldogságának az útja. Ez az út szükségszerűen tartalmazza azokat az elemeket, amik a földi élet élhetőségére vonatkoznak. Ez egy olyan tanítás, ami az egész embert, testestül-lelkestül fel akarja emelni. Ezért gyógyította meg Jézus a testi nyomorban szenvedőket, ezért adott ételt az éhezőknek, hiszen az emberi létezés feltételei ezek, de tovább megy ennél, és olyan lelki tanítást nyújt, amivel aztán a későbbi fizikai küzdelmek összezsugorodnak. Jézus egészséges, józan, kiegyensúlyozott emberekké akar alakítani minket. A mai ember, aki már Istent sem hiszi, nagyon kiegyensúlyozatlan, beteg.

Az Újszövetségből úgy tűnik, hogy a legtöbb ember, aki felkereste Jézust, egy csodatevőt akart látni. Aki meggyógyít mindenkit, aki ételt szaporít, vizen jár, ördögöt űz. Ha így távolról rátekintek Jézus életére, és nem nézem, hogy mit mondott, hanem csak a tetteit vizsgálom, legalábbis azokat, amiket leírtak, akkor azt látom, hogy egy végtelenül önzetlen ember, akit egyetlen dolog hajt előre, hogy a többiek boldogságát megvalósítsa. Meggyógyítsa azt, aki szenved, ételt adjon annak, aki éhes stb. Végtelenül önzetlen, mert még a saját kereszthalála sem riasztja vissza attól, hogy átadja az emberek számára azt a tudást, tanítást, ami az embert boldoggá teszi vagy tehetné.

Furcsa, hogy bár tudjuk azt, mennyire nagy hatású, mennyire nagy tudású, mennyire csodatevő, mennyire a mi boldogságunkért élő ember volt, aki az őszinteségét a saját halálával igazolta is, és mégis, a legtöbb ember ma Európában úgy sétál el Jézus tanítása mellett, mintha egy lejárt lemez lenne, amivel kár foglalkozni. Azt gondolom, hogy akinek fontos a saját boldogsága, vagy aki egyáltalán szeretné tudni, hogy mit jelent a boldogság, az alaposan tanulmányozza át Jézus tanítását.

Ennek a tanításnak sok rétege van, kicsit hasonló a Maslow-piramishoz: Van egyrészt egy irgalmassági rétege, hiszen az ember nehezen lesz boldog, ha éheznek, vagy ha beteg. Vannak azonban olyan magas rétegei, amik csak a misztikában érhetőek tetten. Ennek megvalósítására példa Avilai Nagy Szent Teréz, aki - amennyire lehetséges - megpróbálta leírni a misztikus tapasztalatait, a lelki élményeit, amik a végső stabilitáshoz, szépséghez, jóhoz vitték őt közel. Amikor Jézus azt mondja, hogy „senki sem jó, csak egyedül Isten” (Lk18,19), akkor az sok kérdést felvet. Első körben azt, hogy mi az, hogy „Isten jó”. Hiszen Istennel kívül nincs semmi abszolútum, amit mint tulajdonságot Istenre rá lehetne húzni. Vagy másképp megfogalmazva azt mondhatnám, hogy a jóság mint princípium csupán Istennek egy emberi nyelven megfogalmazott szinonimája. Tehát ha azt mondjuk, hogy „Isten jó”, akkor azzal csupán annyit mondunk, hogy „Isten isten”. Valami értelméért mégis csak volt ennek a mondatnak. Én most két dologra gondolok. Egyrészt arra, hogy az ember nem jó, tehát az ember nem isten, hanem csak egy tört rész, ami nem része a teljességnek. A másik pedig az, hogy ennek a tört résznek csak akkor lesz jó dolga, csak akkor leszünk boldogok, ha a teljességbe merülünk, ha Istenhez megyünk, mert Ő benne tudunk kiteljesedni és elhagyni önnön végességünket.

A tanítás sok rétegen nem szeretnék végigmenni, nem is tudnék. Egy gondolatot szeretnék kiemelni, amiről a jelenlegi szintemen azt gondolom, hogy ez a krisztusi tanítás summája, a keresztény

ember célja. Jézus azért imádkozik, hogy az emberek egyek legyenek az Atyával, ahogyan Jézus is egy vele. A cél tehát az egység. Egység az Istennel. És mint sok mást a teológiában, úgy ezt is antifogalmakkal próbálok megközelíteni. Tehát nem azt nézem, hogy mit kell ehhez tenni, hanem hogy mit kell ehhez nem-tenni. Mit kell abbahagyni, mik azok a tényezők, amik a lelkeket a természetes állapotán kívül tartják (a természetes állapot az, amit Jézus akar, az egység). A keresztény misztika, de sok keleti tanítás is az egőt célozzák meg, mint az egység akadályát. Jézus szavaival: „Aki követni akar engem, tagadja meg magát...” (Mt16,24) vagy „Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értelmét és az evangéliumért, az megmenti életét.” (Mk8,35) vagy „Kövess engem és hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat.” (Mt8,22) vagy „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk9,62) vagy „Igyekezettek bejutni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.” (Lk13,24) vagy kicsit tovább gondolva „A lélek az ami él, a test nem használ semmit” (Jn6,63), és lehetne folytatni a tanítást, amik mind arra mutatnak, hogy az igazi boldogságunk abban áll, hogy önmagunkat, vágyainkat, akaratunkat mind Istenbe olvasztjuk.

Az önátadásnak ezernyi módja, szintje, arca van, mert emberként túl alávalóak vagyunk ahhoz, hogy egy csettintéssel elintézzük önmagunkat, megvalósítsuk keresztény célunkat. Egyik mód az, hogy tudatosan átgondoljuk azt, hogy az előttünk álló nap folyamán mindent önfeltés nélkül, tiszta lelkiismerettel, önzetlenül fogunk csinálni. Ezzel mintegy az önzőségemről lemondok, és átadom Istennek a jövőmet. De mi lesz a múltammal? Jézus azt mondta, hogy hatalma van a bűnök megbocsájtására. Hogy adjuk neki a terheinket, hogy megszabadít minket. Tehát a bűneimet, a múltamat is átadhatom, és ez az önátadás egyik szükséges eleme. Igazából egyik sem megy a másik nélkül. Amikor egy misztikus beszámol az Istennel való találkozás élményéről, akkor sokszor mondják, hogy az örök jelent, a van-t éltek meg, hogy Isten az, aki van, és hogy e nélkül nincs is létezés. Isten tehát nem a jövőben és nem a múltban él, hanem ő az örök jelen, és ezt a jelent úgy tudom egyre mélyebben átélni, ha egyre komolyabban oda tudom adni a múltat és a jövőt Isten kezébe. Ha nem tudom átadni a bűnömet, ha nem tudom elhinni, hogy Isten valóban megbocsát, akkor a bűntudat vagy bármi, ami a bűn miatt bennem ragad akadályként fog előttem állni. Nyilván a nagy bűnök megbocsájtását nehezebb elfogadni, és talán ezért vezették be a halálos bűn fogalmát. Egy olyan akadály, ami azért taszít a sötétségbe, mert a nagysága miatt képtelen vagyok túllépni rajta, emészt, gyötör, forgok benne... pedig Isten elég hatalmas bárminek az eltörlésére, feltéve, ha megengedjük neki.

Ide illik a következő idézet:

„Vannak keresztények és brahmahívők, akik a bűnben látják a vallás minden értelmét. „Ó, uram, bűnös vagyok, nézz le reám és bocsásd meg a bűneimet.” Elfelejtik, hogy a büntudat a szellemiségnek csupán első és legalacsonyabb lépcsője. Az emberek nem vetnek számot a szokás hatalmával! Ha örökösen csak azt hajtogatod: bűnös vagyok, az örökkévalóságig az is maradsz. Ezt kell ismételni: nem vagyok rab, nem vagyok rab, ki kötözhet meg engem? A királyok királyának gyermeke, Isten gyermeke vagyok. Szabadítsd fel akaratomat, és szabad leszel. Csak az ostoba ismétli szüntelenül: rabszolgaságban sínylődöm. S valóban rabszolgává lesz. Bűnös vagyok, és bűnössé lesz. Szabad vagyok. Az Úr nem az én Atyám? Csak a szellem lehet rabszolga. Szabad is csak a szellem lehet.”

(RAMAKRISNA)

Összességében tehát a mondandómnak a lényege, hogy Krisztus tanításának elemzését nem érdemes abbahagynunk, mert abban nagyon sok réteg van, amik mind a mi boldogságunkat segítik elő, és példaként kiemeltem párat, ami szerintem nagyon fontos, elsősorban azt, hogy önmagunkat, múltunkat és jövőnket kell átadnunk ahhoz, hogy szabadok és egészségesek legyünk.

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban olvashatók.

Pável Márta – Márkus Edit – Rizmayer Péter
EGY EXHIBICIONISTA MÉLYREPÜLÉSE

- Gondok és gondolatok a Budapesten rendezendő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egyik előrendezvényének előadása körül -

Jelen írás egy szomorú benyomás apropóján készült: a Budapesten tartandó 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egyik előrendezvényeként a BOK Csarnokban nemrég „ForrásPont – Még egy nap Jézussal” címmel megrendezésre került ifjúsági eucharisztikus nap egyik előadásának nyomán.